

Gyülekezeti nagytábor

„Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged...”

ZSOLT 84,5

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Mindenütt jó, de legjobb otthon

„Boldogok, akik házában laknak” (ZSOLT 84,5)

2025. július 7–13. között sikeresen lezajlott gyülekezetünk 29. többgenerációs tábora Felsőtárkányban. A hét során 275-en fordultak meg a táborban, nagy többségük az egész hét programjában részt vett, néhányan pár napot töltöttek velünk, és voltak alkalmi látogatóink is. A legidősebb résztvevőnk 1940-ben látta meg a napvilágot, a legfiatalabb még az 1. életévét sem töltötte be. A táborozók 44%-a 25 év alatti volt, az átlagéletkor pedig 35 év.

A hét folyamán az „otthon” témáját dolgoztuk fel. Beszélgettünk első otthonainkról, arról, hogy mi magunk hogyan válhat(t)unk Isten otthonává, Isten milyen szerepet játszhat az otthonteremtésben, hogyan válhat templomunk és gyülekezetünk lelki otthonná, és hogyan határozza meg mindennapjainkat a mennyei otthon ígérete. Az esti áhítatokon

Jákób élettörténetének egy-egy epizódjával kapcsolódtunk a napi témához.

Nyolcan voltak, akik most táboroztak tizedszer és négyen, akik huszadik alkalommal szavaztak bizalmat a többgenerációs nagytábornak. Szokás szerint a jubilálók csuprot, illetve kancsót kaptak emlékül. A vasárnapi istentiszteleten köszöntöttük új, megválasztott lelkipásztorunkat, Bertha Zoltánt.

A hét hozzávetőlegesen 15,3 millió forintba került. Hálásan köszönjük gyülekezeti tagjaink céladományait, a Nagyerdei Egyházközségért Alapítvány és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. pályázati támogatását, a természetbeni felajánlásokat és minden szolgáló testvér áldozatos munkáját.

Istené legyen a dicsőség mindazért, amit áldásként kaphattunk az idei nagytáborban.

Németh Áron

Valami *köztesség* vihetett arra a hirtelen döntésre, hogy a délelőttiakat a bölcsiben töltssem. A gyermekvállalás korát elhagyva, a nagymamaság felé még csak tekingetve, a kisgyermekes szülők iránt érzett empátiával szegődtem Vadász Csilla néni és lányai mellé, akik lassacskán második évtizedüket pipálhatják ki ebben a szolgálatban.

„A gyerek választ, nem mi” – súgja Csilla néni, s a kisgyermekek között szerzett tapasztalata igazolódik, én pedig figyelek lenyűgözve. Valami megtiszteltetésfélét érzek, amikor az egykori dóczys apuka – de jó, hogy ez a „kategória” többekre is illik – csöpp lánykájának én lehetek a mindennapi választottja.

A lopott énidő korszakában vannak a fiatal szülők, az ebédlőtérben beszélgetnek, amíg a gyermeki vágy nem hívja őket. Eszterke, Flóra, Lizi, a később érkező Veronika képviselik a lányokat, Ádám, Teo és a legkisebb, Nátán a fiúkat.

Mivel Jézus szeret minden kicsi gyereket, ennek a szeretetnek adjuk át mi is magunkat, kicsik meg nagyobbak egyaránt. A teremtettség egészébe illesztettségünkéről is éneklünk a műanyag állatok állatkertjével játszva, hiszen tudjuk, hogy *aki teremtetten a csíkos hátú tigris meg a kesely lábú lovat, nekünk is Gondviselőnk.*

Egyetemista koromban voltam utoljára bölcsis segítő Szabó Anna néni mellett, az akkori bölcsisek pedig azóta túlkoros egyetemisták. Az első arany évekre most kamaszokat nevelő szülőként kaptam lehetőséget bepillantani. Hála érte.

Gábor-Tóth Ildikó, Bölcsőde

Szuper volt busszal menni a táborba. Tetszett, amikor a bőröndöket pakoltuk a buszba, és amikor Apával együtt vittük fel a cuccokat a tábori szobánkba.

A tábori oviban Editke néni és Csepke néni nagyon kedvesek voltak. Mondtak nekünk történeteket. A kedvencem a házikos volt, amit kősziklára építettek. De sajnos, ami homokra volt építve, azt elmosta az eső, mert bizony nagyon nagy vihar volt. Én a sziklára épített házban szeretnék lakni, mert nem szeretném, ha elmosná az eső a házamat. A táborban is volt nagy vihar és sok eső, de nem dőlt össze a házunk. Pedig még a gumicsizmát is fel kellett vennünk. Az eső után Anyával gyűjtöttünk egy nagy vödör csigát. A csigáknak nem kell félniük a viharban, mert Isten úgy alkotta meg őket, hogy a hátukon viszik a házukat. De az emberek félhetnek, ha homokra építkeznek. Az oviban játszottunk tűzoltóságot is. Az nagyon szuper volt. Kimentettük vele a bajbajutottakat. Rajzoltunk csigát és katicát. Hullámokat is

rajzoltam. Lettek barátaim. Az ovisokkal a Táborgyertyán elénekeltük a „Kicsiny kis fényt”, és gitározhattam. Nagyon szeretek gitározni.

Fárasztó volt a tábor, de szeretnék jövőre is menni, mert nagyon tetszett.

Kiss Edvin, Óvoda

Esti móka

A tábori torna

– Itt fáj, ott fáj, amott fáj! Időnként zsibbad is. Nem tudok aludni tőle.

– Gyere reggeli tornára, és jobb lesz.

– Nagyon korán van! Hajnalok hajnalán. Én most fönt vagyok a hegyen, Isten közelében. Mondhatnám úgy is, hogy az „Áldott Orvos” közelében. Majd ő meggyógyít. Neki van hatalma rá. Ha akarja, még a halottakat is feltámaszthatja, lásd Lázár történetét. Én elhiszem!

– A mi Istenünk cselekedtető Isten. Nagyon sokszor nekem is tennem kell valamit, hogy az Ő érvényesülését mérni tudjam az életemben.

Nézzük csak a leprás Naámán esetét. Be kellett mennie a Jordánba, és hétszer alá kellett merülnie. Nem is akarta megtenni, mert Damaszkusz folyóit többre tartotta. Többet is értek, szebbek is voltak, de ha Isten embere, Elizeus azt mondja, hogy a Jordán, akkor a Szent Folyó.

Hála Istennek, minden reggel nagy számban jöttek a hűséges asszonykaim, apró gyermekeim, fiatal édesanyjukkal, és még az ifisek is megtisztelték át nem aludt éjszakájuk után egy frissítő tornával!

Jövőre Téged is Várlak!

Kristófné Máthé Ildikó

A Kishittan csoportban hét gyermek vett részt a héten. Minden délelőtt az aznap esti alkalmat készítettük elő, ezzel segítve a gyerekeket az esti áhítat megértésében. Kis füzetükben kiszínezhették az aznap hallott bibliai történet képét. Közös, majd egyénileg is tanultuk az Isten ígését: az „aranymondásokat”. A pontgyűjtőlapra sok pecsétet lehetett szerezni, egymással versenyezve. Ez nagyon motiválta a gyerekeket, s így játékos módon sok ismeretre tettek szert. Sokat növekedtek lelki értelemben is. Hétfő: a megismerkedés után, nevünk jelentését beszéltük meg, majd Ábrahám elhívásáról volt szó, s maga az áldás szó jelentésével ismerkedtünk, mely a hét folyamán többször is megjelent. Kedd: Ézsau és Jákób születésével, nevük jelentésével, tulajdonságaikkal, az elsőszülöttségi jog és az áldás

elvételeéről volt szó. Szerda: Jákób „tusakodását Istennel” ismertük meg. Hogyan változtatta meg a jellemét, hogyan kapta az Izrael nevet. Csütörtök: az ó- és újszövetségi áldozatról beszélgettünk, Jézusról, az egyedüli tökéletes áldozatról. Péntek: Jákób visszatérése Kánaánba. Az Ábrahámnak adott áldást Jákóbnak is megerősítette az Úr. Szombat: Isten ígérete az Őt követőknek maga a Mennysország. Arról is beszélgettünk, hogy mit ír a Szentírás a mennyei Jeruzsálemről. Vasárnap: morzsazedegetés, ahol minden gyermek elmondhatta, hogy a tábori héten számára mi volt a legnagyobb élmény.

*Bokorné Máthé Gabriella és Bokor Zsolt,
Kishittan*

Teaház

Középhittan

Tizennégy fős, harmadik vagy negyedik osztályt végzett lurkóimmal jól ismertük egymást a korábbi időszakból. Így a közösséget hamar sikerült kiépíteni, ami gyorsította a közös cél elérését. Vajon ki fogja megnyerni a koronagyűjtést a hétvégén? Szeretem ezt a fajta motiválást, mert hatékonyabbá tudom tenni vele a lényegre figyelést, ami az esti áhítatok délelőtti elmagyarázása, feldolgozása volt. Ezzel is próbáltam ösztönözni a gyerekeket, hogy bent maradjanak az istentiszteleten, és ne kint, a betonplaccon rúgják imádság órájában a bőrt.

Morzsazedegetéskor a „Mi is volt neked a legjobb ezen a héten?” kérdésre ezeket a

válaszokat kaptam: az, hogy egyáltalán eljöhöttem, mert rádöbrentem, ez sem természetes; a csoportbeszélgetés; a csoportos játék: amikor eldugtuk a labdát, és meg kellett keresni; a focizás; hogy bunkert építettünk a bokorban; röpzhettem; nagyon szeretek túrázni, de abban is a legszebb az volt, amikor az őzikék mellett elhaladtunk; jó volt tollasozni Apával meg Anyával; alig vártam az esti áhítatokat a közös énekléssel; esténként a Teaház a zsíros kenyérral.

Kristófné Máthé Ildikó, Középhittan

Kézműveskedés

Az idei tábor is igazi élmény volt! A kiscsoportos beszélgetéseken rengeteget nevettünk, de az is nagyon jó volt, hogy tudtunk egymással komolyan és őszintén beszélgetni az otthonunkról, családjunkról. Anikó néni (a csoportvezetőnk) mindig szánt rá időt, hogy a foglalkozás végén játszhashunk is egy kicsit.

Már tavaly is megfordult a fejünkben, hogy írni kellene egy műsort a Táborgyertyára. Akkor túl későn eszméltünk, ezért már nem maradt elég idő egy teljes jelenetet megszervezésére. Idén azonban hamarabb gondoltunk rá, így elég idő volt a kitalálásra, próbákra és a kellékek elkészítésére. Mindenki beleadott apait-anyait, együtt megalkottuk Ézsau és

Jákób történetének modern, mai változatát. A Táborgyertya végén – a hagyományokhoz híven – minden csoport kapott kalácsot. Nekem különösen jól esett, hogy amikor kiderült, nekem már nem jutott, a csoporttársaim azonnal felajánlották, hogy megosztják velem a sajátjukat. Ez a kedvesség és figyelmesség nagyon sokat jelentett számomra.

Nagyon örültem annak is, hogy idén is bekerültem a tábori zenekarba, amellyel a regeli áhítatokon szolgálhattam. Jó érzés volt egységben énekelni, az egész gyülekezettel dicsérni Istent.

Kakasi-Zsurka Emma, Nagyhitán

Sok év kihagyás után most tértem vissza a Nagyerdei gyülekezeti táborba, de remélem, nem utoljára.

Mivel a H-ifiből, vagyis a most konfirmáltak csoportjából csak ketten mentünk el, a tavaly alakult Gedeon ifihez csatlakoztunk. Az első napon kicsit nehéz volt bekapcsolódni a csoportba, bár már akkor is lettek új barátaink.

A szállás számomra nem volt annyira rossz a sátorban, mivel csak hárman voltunk egy tíz személyesben. A bogarakkal végig küzdöttünk, de a hangulat legalább jó volt, a hideg ellenére.

A zenekarral való dicsőítést nagyon élveztem, mert ilyenkor olyan volt, mintha soha nem lett volna semmi gondom az életben, más szóval üdítő érzés volt.

Az első napokban mi segítettünk az étkezőseknél. Jó volt segíteni másoknak, még úgy is, hogy emiatt mi ettünk utoljára. Egy szó, mint száz nem volt olyan könnyű feladat, mint azt az elején hittem.

Ahogy a napok teltek, egyre jobban megismertük egymást, és a hét második felében már nagyon sokat nevettünk. Amikor azt mondom, hogy nagyon sokat, az alatt azt értem, hogy már szinte fulladásig. A csoportos beszélgetéseket épp ezért nagyon élveztem, mivel nem

volt semmilyen kiközösítés, hanem pont ellenkezőleg, nagyon befogadóak voltak velünk, úgy, mintha mi is a Gedeon ifibe járnánk.

Már most nagyon várom a jövő évi tábor. Az se jelentene problémát, ha jövőre is a Gedeon ifivel lennénk, mivel nagyon megszerettem a csoportot és az ifivezetőt is. Remélem, hogy jövőre is találkozom velük.

Berényi Ábel, Gedeon ifi

Középhittan

Mindig is szerettem a természetben lenni, mert jó belegondolni, Isten mi mindent adott nekünk. Ez egy érintetlen környezetben még jobban kirajzolódik. A tavalyi kirándulás másfajta volt, ezért is vártam az idei túrát. Egy alföldi embernek külön nagy élmény a hegyek között vándorolni, hiszen teljesen más a táj, a szokatlan állatok, az ismeretlen fák. Többen a hosszabbik túrát választottuk, mert számunkra nem volt túl nagy eltérés a két távolság között. Megérte. Több ponton volt alkalmunk kiérni egy-egy tisztább részre, ahonnan alaposan

megcsodálhattuk a felsőtárkányi hegyoldalkat, és még a helyi lovakkal is találkozhattunk utunk vége felé. Volt, aki fáradtabb, komótosabb volt, de mindenki orra alatt meghúzódott egy kis mosoly, volt, aki hangosan felkacagott, vagy éppen a minket körülvevő fákban gyönyörködött. A délután során kirajzolódott előttem, hogy mindig felüdülést jelent Isten teremtett világához közelebb kerülni, a természetben otthonra lenni.

Szabó Nándor, Filemon ifi

Túravezetők

Túrára indulók

Amikor vasárnap hullafáradtan (0 alvással) hazaeérek a várva várt táborból, és anyukám érdeklődik, milyen volt a hetem, csak annyit válaszolok: nagyon jó. Ő megnyugszik, de igazából fogalma sincs, hogy ez mit jelent nekem. Nem tudom megfogalmazni azt az érzést, amit a második családommal (a barátaimmal) ebben az egy hétben átélünk. A kiscsoportos beszélgetések, az esti áhítatok (és azokra a felkészülés), a szolgálat az ebédlőben, a reggeli torna (amire csak egyszer sikerült elmenni) és még annyi más program teszi otthonossá számunkra ezt a hetet. A hét témája a „Mindenütt

jó, de legjobb otthon” volt. Én eddig is komfortosan éreztem magam a gyülekezetben, de ebben az egy hétben úgy érzem, otthonra találtam Istenben és a gyülekezetben egyaránt. Hálás vagyok Istennek, hogy elvezetett ide, és ilyen jól összehozott minket az Esztifiseket! Köszönöm Neki, hogy ilyen ifivezetőket kapunk, akik nélkül ez az ifi fele ennyire se lenne otthonos! Szerintem az egész Esztifi nevében mondhatom, hogy bárhol is lesz jövőre a tábor, mi ott leszünk!

Hodosi Dalma, Eszter ifi

A 2025-ös felsőtárkányi gyülekezeti nagytábor a nehézségek, a szállás vagy a menza hátrányai és hiányosságai ellenére mindannyiúnknak rengeteget adott, hiszen nemcsak kenyérrel (vagy zsemlével) él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik.

Ifink kis létszáma, az évek alatt kiépült kölcsönös bizalom és a megkötött barátságok miatt a kiscsoportos beszélgetések során sikeresen ástuk bele magunkat a hét témáiba, amelyek szerintem mindannyiúnknak aktuálisak voltak. A mély beszélgetések lelki táplálékként segítettek Istennel való kapcsolatunk megerősítésében, valamint a közös nevetések, sírások az egymással való kapcsolatainkat is megszilárdították.

Az esős idő sem volt hátrány, a debreceni hőség után még jól is esett a tárkányi mikroklíma, és hála Istennek, egy fa sem dőlt ki a táborhelyen.

Számomra a hét legjobb élménye a túra volt, amely során csodálatos emberekkel beszélgethettem. Bátran kijelentem, hogy a négy tábor közül, amiben eddig részt vettem, az ideiben éreztem magam leginkább otthon, mind a gyülekezet közösségében, mind az Istennel való kapcsolatban.

Kovács Júlia, Círus-Dániel ifi

Túrázó csoport

2025-ben összesen 276-an táboroztunk.

Az idei tábor hangulatát számomra nagyban meghatározta, hogy július 3-án tudtam le az utolsó szóbeli érettségi vizsgáimat. A gimnázium befejezésével így egy újabb szakaszát zártam le életemnek, és jó érzés volt, hogy az útkeresés időszaka után, már következő héten, a távolsági buszról leszállva, Felsőtárkányban OTTHON lehettem. Számomra ugyanis bármennyire is hideg volt reggel a sátorban, bármennyi sok hangya és különböző bogár volt nálunk, mégis úgy éreztem, hazaértem. A barátok, a programok, az egész tábor lelkülete rendkívül emlékezetes marad. A „Rozmár Klub” tagjaként talán a medencézéseket

emelném ki. (Szigorúan reggel 6, illetve este 10 órai időpontokban.) Idén tűnt fel, hogy a séták le a boltba egészen hasonló hangulatot adnak, mint anno a sátoraljaújhelyi esti túrák a templomba; a beszélgetések, melyeket ekkor folytattunk, aranyat érnek. A koronát a hét-re a Táborgyertya tette fel, minden produkció egyedi, őszinte, helyenként humoros, de ha kell, komoly volt. Nagy élmény volt részt venni a szolgálatban, a dicsőítésekből sok erőt tudtam meríteni. Hálas vagyok Istennek a táborért és a közösségért.

Püski Benedek, Bertalan ifi

Bertalan ifi

Ott, ahol a tárkány felső és nem alsó, az A dūr és nem mol, a 29 egy híján harminc,
a generációk nem szét, de össze tartanak,
Ott, ahol a jóllakás nem ismert fogalom, és a sarokban lévő pók szobatárs,
Ott, ahol a vihar ablakot zúz és kábelt szakít,
Ahol teli torokból szól az ének és a kacagás,
Pattannak a labdák, huppannak a pelusok, fognak kezét régi és új ismerősök,
Ott találtunk újra egymásra, Istenre,
És tanultunk a nem csak szóról, hogy
Otthon

Az idei gyülekezeti táborban több mint kétszázhatvanan tapasztaltuk meg újra a találkozás örömét, a közösség erejét, Isten kegyelmét és szeretetét. Hallottunk példázatot a kávéról, ami csak akkor működik, ha megisszuk, megismertük Jákób tanulságos történetét, beszéltünk a származási, földi, lelki és mennyei otthonunkról, tettünk fogadalmat, és épültünk egymás gondolatai által.

A Fiatalfelnőttek csoportjának tagjaként negyedjére (hat tábornyra a csoportól) vettem részt az idei táborban. A téma aktualitása

és mélysége sok mindenre ráébresztett, többek között arra, hogy mennyire nincs Isten jelen az otthonunkban (ennek hatására már vettem is egy házi áldást). Sok lelki üzenetet és táplálékot hoztam haza az otthonomba, melyek, úgy érzem, nagy segítségemre lesznek a gardrób rendezésben.

Hálásan köszönöm, hogy ott lehettem, és remélem jövőre, a csuporhoz eggyel közelebbi táborban ismét találkozunk!

*Tóthné Kallós-Balogh Dóra,
Fiatalfelnőttek köre*

Csoportunk kisgyermekes családokból állt: nyolc házaspár, húsz gyerek, valamint egy pocaklakó. Ez az az életszakasz, amikor már szinte mindannyian rendelkezünk saját lakással vagy házzal – tehát mondhatni, túl vagyunk a fészekrakáson, vagy éppen annak a kellős közepén járunk. Az egyik délelőtti beszélgetés témája épp az otthonunk volt. Megosztottuk egymással, hogy ki hol és milyen körülmények között él jelenleg. Elmeséltük, hogy milyen – gyakorta kalandos – úton jutottunk el jelenlegi lakhelyünkre. Volt, aki épp most tervez újabb költözést, mások már több otthont is maguk mögött tudhatnak az

elmúlt évtizedekből. Érdekes volt hallani, hogyan formálódik egy-egy család életében az otthon fogalma – nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is.

A Nagyerdei Gyülekezet tagjaként egy sokkal nagyobb családnak is tagjai vagyunk. Jó volt megtapasztalni az összetartozás érzését, csodálatos látni a gyermekeinket is, hogy évről évre mennyit nőnek, fejlődnek, barátkoznak, ők is összetartanak. Együtt nőhetnek fel lelki otthonunk közösségében.

*Bollmann Krisztián és Bollmann-
Gyarmati Zsuzsanna, Kisgyermekes kör*

Tábori csoportvezetők

Egész különleges érzés volt egy otthonfelújítás közepén beszembülni az idei tábor témájával. Mégis, a téma olyan hamar magával ragadott, hogy szinte elfeledtette velem az otthon rám váró teendőket, és sokkal fontosabb irányba terelte a gondolataimat.

Édesanyaként és feleségként nagy hangsúlyt fektetek arra a mindennapokban, hogy az otthonunk hogyan néz ki, milyen üzenetet közvetít, mi jut eszébe annak, aki betér hozzánk. Szeretjük megosztani a barátainkkal és ismerőseinkkel az életterünket, fontos számunkra a vendégfogadás. Most azonban először kezdtem úgy tekinteni az otthonunkra, mint megélt hitünk ki-terjesztésére és kifejezésére.

A csoportban sokat beszélgettünk arról, hogy hányféle otthonból, mennyire eltérő háttérből érkezünk, mennyire eltérő családi otthonok határozzák meg jelenleg a felnőtt életünk. Hiszem, hogy ezek a beszélgetések áldott alkalmak voltak ahhoz is, hogy még világosabban láthassam, milyen otthonot, milyen közeget szeretnék a gyermekeink számára biztosítani. A tábor vezérigéje – „Boldogok, akik házában laknak...!” – azzal egészült ki számomra ezen a héten, hogy boldogok azok, akiknek házában lakozol. Fontos imatémája lesz az évünknek, hogy ez megtörténjen!

Kakasi-Zsurka Katalin, 13. csoport

Hűsz éve táborozók

Tizedszer táborozók

Hét év kihagyás után, bőröndpakolás közben érzelmek és emlékek kavalkádja rohan meg, hiszen ismét a Nagyerdei Gyülekezettel készülünk táborozni. Vajon miben lesz más ez a táborhely a sátorlajújhelyihez képest? Lesz változás a napirendben, a programokban? Lesz foci és Táborgyertya? Miben lesz más, hogy tagok vagyunk és nem ifis csoportvezetők? Sőt mi több, hogyan fogjuk megélni, hogy már a gyerekeink is kezdenek kirepülni: kettő az ifisekkel sátorban lakik majd, és csupán a legkisebb lesz velünk – éjszaka, mert nappal már ő is a saját útját járja a hittanokkal. Mennyi változás és mennyi újdonság!

Megérkezünk, és a helyszín valóban ismeretlen, de az érzés nem az. Találkozás a csoporttagokkal, beszélgetés nap nap után.

Együtt nevetünk, és hatódunk meg egymás történeteit, életbölcsségét, tapasztalatait hallva, hiszen az otthon élménye mindenkinek mást jelent, de Krisztusban együtt leltünk lelki lakhelyre. Ez szólal meg a csoportunk által tartott áhítatban is. A terem lassan templommá válik, és szól, sőt megszólít az Ige, a bizonyágtétel csodája.

Repülnek a napok, és közben újjáélednek a régi kapcsolatok, egymásra találnak az ifisek és hittanok is. Van, ami más, mint évekkel ezelőtt, de az érzés, a lelki növekedés, az öröm és az egymás iránti szeretet változatlan, mert ilyen az, amikor egy közösségben valóban otthon vagyunk.

Berényiné Csinády Melinda, 14. csoport

Évek óta bennem volt a vágy, hogy átélhessem azt a csodát, részese lehessen annak a katarikus élménynek, amiről a gyülekezeti testvérektől olyan sokat hallottam. Pironkodom amiatt, hogy bár 1995-től gyülekezeti tag vagyok, csak ebben az évben hallottam meg és fogadtam el az Úristen invitálását. Most Karácsi Adrin keresztül szólított meg: „Azt szeretném megkérdezni, hogy jössz-e a gyülekezeti nyári táborba és van-e már szobatársad?”... És igen, boldogan jelentkeztem, és izgatottan vártam az indulást.

Az élménybeszámolókból tudtam, hogy a szállás, finoman szólva is, nélkülözi a luxust, de a tábori körülmények nem szegték a kedvemem. „A földi élvezetek nem veszik el a figyelmet a lelki értékekről” – írta a családom a szobáról készült fotókat látva. Az ironikusnak tűnő megjegyzés mögött, tudom, ők is

üzenték, hogy a néha megtévesztő külsőségek helyett vagy mellett a valódi tartalomra kell, hogy figyeljek.

A tábor néhány napja alatt sikerült a zaklatott, világi feladatokkal terhelt és túlterhelt hétköznapijaimból kiszakadni, arra figyelni, ami a lelki, hitbéli épülésemet szolgálja, ami közelebb visz az Úrhoz, és megtartja ezt a közelséget.

A dicsőítő énekek, a megható bizonyosságtételek, az olykor torokszorító, néha megkacagtató, de mindig tanulságos és elgondolkodtató beszélgetés lelkileg feltarisznyáltak, remélem, a következő nyári táborig mindenképpen, a szürke hétköznapiakra.

Hálás vagyok azért, mert a Nagyerdei Gyülekezet lelki otthonom lehet, és bizakodom, hogy egyszer az Úristennél lehet a Mennyei Otthonom!

Gyuris Katalin, 15. csoport

A végén kezdjük. Vasárnap felvetődött a kérdés, hogyha rangsorolni kellene a táborokat – persze, nem kell –, akkor ki-ki hova helyezné a mostanit a maga szubjektív szempontjai szerint a táborok sorában. Számomra a vélemények végkicsengése egybehangzó volt az enyémmel: az ideit az egyik legjobb, ha nem a legjobb volt, bár reméljük, néhány még van előttünk.

S most folytassuk az elején. Csoportunkból mindenkit ismertünk, és emlékeink szerint voltunk már közös csoportban. Néhányan minden eddigi táborban részt vettek, a miénk a 17., talán a 18. volt. Tehát mondhatni, a csoport feketőves táborozókból állt. Mielőtt valaki felvonja

a szemöldökét, megpróbáljuk definiálni a jelzöt. Elkötelezett keresztyén. Nem ijeszti a szolgálat. Régi táborozó, aki szívesen törődik az újakkal. Őszinte, empatikus, vállalja a véleményét, felelősségtudó, elszámoltatható. Lehet, hogy már ez is sok, de nem elégszünk meg a felével, és fenntartjuk a tévedés lehetőségét.

És a központi témánk: az Otthon. Világossá vált, hogy ahol lélekben vagyunk otthon, az lesz a mi otthonunk. Szeretjük a helyet, ahol lakunk, de az otthonunk a gyülekezet, az egyház, végül, de első renden az Isten.

Detrich János és Ilus, 17. csoport

Zörögnek a bőrönd kerekei, gyerekek csivitelése, vidám „Isten hozott!” köszöntések töltik meg a tábort. Érkeznek a táborlakók. Otthontól 140 km-re, mégis mindenki ismerős. Szeretem ezt a pár órát. A megérkezést. Teli izgalommal, kérdésekkel, várakozással. Ki lesz a csoportvezetőm, kik lesznek a csoportomban, milyen új tanításokkal ajándékoz meg a Teremtő ezen a héten? Próbálunk berendezkedni, és egy hétre otthonunkká fogadni az egyszerű szobákat, családtagként élni 280 testvérrel.

A hét igéje: „Boldogok, akik házában laknak...” (Zsolt 84,5). Az otthon fogalmát a héten többféle perspektívából jártuk körül. A gyermekkori otthonunktól az ígélet szerinti mennyei otthonunkig haladt a beszélgetés fonala, napról napra. Hálásan köszönöm az őszinte, mély történeteket, melyeket megosztottunk egymással, s melyek által erősödhattunk, és ismét bizonyosságot kaphattunk arról, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”. (Róm 8,28) Ajándék volt minden mosoly,

nevetés, mely már régen ragyogott egy-egy arcon. Hála a könnyekért is, melyek fájdalmakat enyhítettek, régi sebeket gyógyítottak. Naposi szolgálatot is végeztünk. Köszönjük, hogy ehhez is kaptunk erőt: „Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is”. (Róm 12,6)

A komforthoz ***(Tábor, édes tábor)***

Szentekkel is játszó
Földi tünemény,
Istenségnek látszó,
Csalfa, vak komfort,
Kit teremt magának
A hajléktalan,
S mint édes otthonának,
Hódol untalan.
Pihenéssel mit kecsegtetsz,
Mért nevetsz felém?
Édes kávé mért csepegtetsz
Még most is belém?
Csak maradj Debrecenben,
Bíztatóm valál,
Hittem lábtörlődnek,
Mégis átvágtál.
A falakat pókokkal
Végigszövetéd,
Zuhogó esővel
A fákat éltetéd.
Rám ezer hangyával
Hoztad a nyarat,
S földi kívánsággal
Fűszerezted azt.
Gondolataim reggel nyolckor,
Mint a fürgé méh,
Repkedtek a friss esővel,
A reggeli felé.
Egy híját esmértem
Jólétemnek még,
Villanyfényt is kértem,
S megadá az ég.
Jaj, de friss zsemléink
Kiszáradtanak,

Köszönjük csoportvezetőnk, Bea léleklátó, kedves, tapintatos személyiségét, a reggeli áhítatokat és beszélgetéseket.

Zörögnek a bőrönd kerekerei... Kicsit mindig elszomorít, hogy vége. Hazaindulunk. Elcsendesül a tábor. Elköszönünk: „Otthon találkozunk!” Már nem vagyok szomorú.

Mile Anita, 18. csoport

Ruháink, cipőink
Elázattanak.
Negyven fokos nyarunk
Őszi búra vált,
Régi jó garázsunk
Méltatlanra szállt.
Ó, csak a csigát hagytad volna,
A meztelent nekem!
Most rovarokért nem esengne
Tábori énekem.
Pókok közt a búkat elfelejteném,
A debreceni luxust
Nem irigyeném.

Hagyj el, óh, bálványom,
Hagyj el engemet,
Mert ez a kényelem,
Érzem, eltemet!
Tudom, e luxusban
Lelki erőm elhagy,
Pihent testem haza,
Lelkem táborba vágy.
Nékem már Debrecen kietlen.
Az otthoni kávé? Kihűlt.
Az otthoni tea? Íztelen.
Álmom? Összedőlt.
És döntöttem: váltok.
Új otthont keresek.
Jobbat hol találok?
Mondjátok, gyerekek!
Alföld, lapos táj, síkság,
Szürke hétköznapiak,
Luxus, paloták, villák,
Én inkább maradok!!!

*Írta: Szabó-Papdi Eszter (16. csoport),
a családja segítségével*

Klément-Balla Zsófi vezetésével kilencedmagammal vágtunk bele a heti téma megvitatásába. Eddig még nem gondolkodtam azon, mennyire tekintem otthonomnak a Bolyai utcai templomot, így amikor erről kérdezett Zsófi, kissé zavarba jöttem. Van otthonom, a templomba meg elcsendesedni, az istentiszteletre hangolódva az Úrral szorosabb kapcsolatba kerülni járok. A személyes jelenlét a gyülekezettel együtt különlegessé teszi ezeket az alkalmakat. A gyermekeim itt nőttek fel. Amikor a táborban az ifis lányom időnként odaszaladt hozzám egy ölelésre, a fiam meg egy vállveregetésre, aztán a következő pillanatban már

csak a hátuk közepét láttam, majd egy napig azt se, rájöttem, ők itthon vannak. A tábori élet engem is kizökkentett a hétköznapi rohanásból. A csoporttársakkal a jóízű beszélgetések, a zenekar, a biztonságtételek jóvoltából megélt megható pillanatok, a vidám vagy éppen az imádkozás/zenélés közben átszellemült arcok mind-mind szép emlékeim maradnak a táborról. Amikor a busz ismét a templom mellé állt, és behordtuk a tábori holmikat, pakolás közben szétnézve a jól ismert közös helyiségekben furcsa érzés fogott el. Hazaérkeztem.

Bubán Tamás, 19. csoport

*„A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha – legszebb perceinkben –
A színéből is – valamit.”*

Reményik Sándor A szőnyeg visszája című versét idézte Judit „néni” az egyhetes közös gondolkodásunk, beszélgetéseink esszenciáját összegezve. Judit „néni”, Lajos „bácsi” – bár mi egykorúak nem így szólítjuk őket, de ez a megnevezés mindent elárul a gyülekezet irántuk érzett tiszteletéről, szeretetéről. Kivételes csoportunk volt: két vezetőnk köré tizenkét tanítvány gyűlt. És a morzsaszedegetés után mi a futballpályáról a csillagos eget kémleltük, Kapu Tibornak integettünk – miközben egy pillanatra a szőnyeg színét is látni véltük.

„Édes otthon”: otthonkeresés, otthonértelmezés, otthonra találás itt, a Földön és a Mennyben – e témakört jártuk körbe a hét folyamán. Mélyreható beszélgetések, olykor

felfakadó könnyek, nevetés – minden előfordult, miközben megértettük, hogy zarándokok vagyunk a Földön, s a mennyei horizontot nemcsak reménnyel tölt el, de erőt is ad, biztosságot, tiszta, erős értékrendet teremtet.

A többgenerációs tábor pezsgő hangulata, a programok gazdagsága, minőségi volta elfeledtette velünk a körülmények nehézségeit – nekem gyerekkorom táborélményeit idézte meg. Élveztük a 9 km helyett 11,5 km-re sikeredett túrát, még a közben leszákadó esőt is, hisz’ a végén ismét ragyogott a nap; rabjává váltunk a batikolásnak. Az esti zsíroskenyér-partik pedig még jobban összehozták a több száz fős közösséget. Közösség – kedvesség, elfogadás, megértés, segítség: igazán otthon éreztem magam. A tér és idő mint fogalmak megszűntek egy hétre számomra, a szőnyeg színében gyönyörködve.

Nábrádiné Horváth Ildikó, 20. csoport

Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor
Nyomda: Litográfia
Készült: 200 péld.
33. évfolyam 9. szám

www.refnagyerdo.hu

2025.

